

การเปลี่ยนแปลงเสียงของภาษาจีนไหหลำในประเทศไทยจากเสียงดั้งเดิมสู่ปัจจุบัน

Sound Changes of Hainanese in Thailand from Proto to Present Time

สิริวรรณพิชา ธนจิราวัฒน์^{1*}, วรชมน เสริมชววิทย์กุล², ณัฏภัทร อัจฉรวรรณ³, รพีพร เพ็ญเจริญกิจ⁴
และ ชัชชุต จีระนนทิพร⁵

Received: March 10, 2021, Accepted: April 25, 2021, Published: April 30, 2021

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงเสียงภาษาจีนไหหลำในประเทศไทย โดยมุ่งเน้นเรื่องการเปลี่ยนแปลงเสียงจากเสียงดั้งเดิม โดยใช้วิธีการสืบสร้างด้วยวิธีการเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาจีนไหหลำในประเทศไทย ผลการศึกษาได้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 วรรณยุกต์ดั้งเดิม มี 3 วรรณยุกต์ คือ píng, shǎng และ qù วิวัฒนาการทำให้พบว่าภาษาจีนไหหลำมีการแยกเสียงออกเป็นสองทางอันเนื่องมาจากการสั้นของเส้นเสียงของพยัญชนะต้นดั้งเดิม ส่วนที่ 2 พยัญชนะดั้งเดิมที่พบจำนวน 28 หน่วยเสียง ประกอบด้วย เสียงพยัญชนะต้นอโฆษะ 11 หน่วยเสียง และเสียงพยัญชนะต้นโฆษะ 17 หน่วยเสียง กลายมาเป็นเสียงพยัญชนะจำนวน 18 หน่วยเสียงในปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะในภาษาจีนไหหลำเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนจากพยัญชนะอโฆษะกลายเป็นโฆษะ การแข็งขึ้นของเสียง การอ่อนเสียงลง พยัญชนะโฆษะเป็นอโฆษะ และการออกเสียงที่เพดานแข็ง ส่วนสุดท้าย คือสระดั้งเดิม แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สระเดี่ยวดั้งเดิมและสระประสมสองเสียงดั้งเดิม สระเดี่ยวดั้งเดิมมี 6 เสียงปกติและ 2 เสียงนาสิก กลายมาเป็น 5 เสียงสระปกติในภาษาจีนไหหลำ สระประสมสองเสียงดั้งเดิม 6 เสียงปกติ และ 2 เสียงนาสิก กลายมาเป็น 3 เสียงสระประสมปกติในภาษาจีนไหหลำ นอกจากนี้ยังพบว่าชาวจีนไหหลำในประเทศไทยปัจจุบันมีการใช้คำบางคำจากภาษาจีนแต้จิ๋วมาแทนที่ภาษาจีนไหหลำของตนอีกด้วย

คำสำคัญ: ภาษาจีนไหหลำ การเปลี่ยนแปลงเสียง เสียงดั้งเดิม ภาษาจีนถิ่น

^{1,2,3} คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

*Corresponding author, e-mail: zirivarnphicha.tha@rmutr.ac.th

^{4,5} คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Abstract

The study aimed to study Hainanese sound change in Thailand from Proto sound to the Present time. Data were analyzed by the comparative method from previous studies of phonological of Hainanese in Thailand. The result showed in three parts. First, Proto Hainanese Tones had three tones: **píng, shǎng, and qù**. The tonogenesis of Hainanese in Thailand was a two-way split based on voicing. Second, Proto Hainanese Consonants had 28 consonants: 11 voiceless initial consonants and seventeen voiced initial consonants had become 18 consonants in Hainanese. The consonant sound change of Hainanese was voiceless became voiced, strengthening, weakening, devoicing, and palatalized. Finally, Proto Hainanese Vowels had two types: Proto monophthongs: six oral and two nasalized vowels and Proto diphthong vowels: six oral vowels and two nasalized vowels had become five oral monophthongs and three oral diphthong vowels in Hainanese, respectively. Moreover, this study found that some Hainanese people in Thailand use some Teochew words instead of their Hainanese words.

Keywords: Hainanese, sound change, Proto sound, Chinese dialect

1. ที่มาและความสำคัญ

ภาษาจีนไหหลำ เป็นภาษาจีนถิ่นที่อยู่ภายใต้กลุ่มภาษาตระกูลมินใต้ (ภาษาจีนถิ่นมินใต้) ของตระกูลภาษาจีน หลายปีที่ผ่านมาประชากรจีนจำนวนมากได้อพยพโยกย้ายมาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทย ซึ่งปัจจุบันลูกหลานชาวจีนเหล่านี้ยังคงใช้ภาษาของบรรพบุรุษเป็นภาษาแม่ ซึ่งภาษาจีนที่ใช้กันในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอันเนื่องจากสาเหตุปัจจัยต่างๆ มากมาย ทำให้ภาษาจีนที่ใช้ในปัจจุบันแตกต่างจากอดีตโดยเฉพาะภาษาจีนดั้งเดิม ดังนั้นการศึกษานี้จะแสดงให้เห็นถึงลักษณะของเสียงภาษาจีนไหหลำในปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากภาษาจีนดั้งเดิม เพื่อให้ทราบว่าลูกหลานชาวจีนไหหลำในประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลง และทิศทางการใช้ภาษาจีนไหหลำในประเทศไทยอย่างไร

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อสืบสร้างระบบเสียงดั้งเดิมของภาษาจีนไหหลำ
- 2.2 เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงเสียงของภาษาจีนไหหลำในประเทศไทย จากเสียงดั้งเดิมมาสู่เสียงในปัจจุบัน

3. ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 ทฤษฎีและกรอบงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยนี้ได้ใช้วิธีการสืบสร้างด้วยวิธีการเปรียบเทียบภาษาที่คล้ายคลึงกัน จากงานระบบเสียงภาษาจีนแต้จิ๋ว ของ Wichet Atchariyasucha. (1982) และระบบเสียงภาษาจีนไหหลำของ Arthit Sotthirattanapan (1986) เพื่อสืบสร้างเสียงดั้งเดิมของภาษาจีนไหหลำที่พบในประเทศไทย และวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงเสียงจากงานระบบเสียงภาษาจีนไหหลำ ของ Arthit Sotthirattanapan (1986) และ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010)

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2.1 ระบบเสียงภาษาจีนไหหลำของ Arthit Sotthirattanapan (1986) ได้ศึกษาเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาจีนไหหลำ ที่อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยกล่าวถึงระบบเสียงภาษาจีนไหหลำ ดังนี้

หน่วยเสียงพยัญชนะมีทั้งหมด 18 หน่วยเสียง คือ /p, t, k, ʔ, ph, kh, b, d, g, m, n, ŋ, c, s, h, l, w, j/ โดยมี 16 เสียงยกเว้น /p/ □ และ w/ สามารถเป็นพยัญชนะต้นได้ ส่วนพยัญชนะท้ายในระบบเสียงภาษาจีนไหหลำมี 8 เสียง คือ /p, t, k, m, n, ŋ, w, j/

หน่วยเสียงสระในภาษาจีนไหหลำ ที่อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทดังนี้ คือ สระเดี่ยว (Monophthongs) และสระประสม (Diphthongs) หน่วยเสียงสระเดี่ยว (Monophthongs) มี 5 หน่วยเสียง คือ /i, e, a, o, u/ และสระประสมสองเสียง (Diphthongs) มี 3 หน่วยเสียง คือ /ia, io, iu/

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไหหลำมีทั้งหมด 7 หน่วยเสียง คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ [22] หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์กลางระดับ[33] หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำขึ้น [23] หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูงตก [41] หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์กลางตก [31] หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำตก [21] และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 7 หน่วยเสียงวรรณยุกต์กลางขึ้นต่ำ [354]

3.2.2 ระบบเสียงภาษาจีนไหหลำของ Zirivarnphicha Thanajirawat (2010) ได้ศึกษาเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาจีนถิ่นในประเทศไทย พบว่าสำหรับระบบเสียงภาษาจีนไหหลำในประเทศไทย พบว่า

หน่วยเสียงพยัญชนะที่พบแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 มีทั้งหมด 18 หน่วยเสียง คือ /p, t, k, ʔ, ph, kh, b, d, g, m, n, ŋ, c, s, h, l, w, j/ โดยพบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะทั้งหมดสามารถเป็นพยัญชนะต้นได้ และกลุ่มที่ 2 มี 19 หน่วยเสียง โดยมีหน่วยเสียง /th/ เพิ่มขึ้น

ส่วนพยัญชนะท้ายในระบบเสียงภาษาจีนไหหลำมี 2 กลุ่ม คือ 6 หน่วยเสียง และ 7 หน่วยเสียง คือ /p, t, k, (±ʔ), m, n, ŋ/

หน่วยเสียงสระ พบทั้ง หน่วยเสียงสระเดี่ยว สระประสมสองเสียง และสระประสมสามเสียง ดังนี้ สระเดี่ยว พบ 5 หน่วยเสียง คือ /i, e, a, o, u/ สระประสมสองเสียง (Diphthongs) มี 9 หน่วยเสียง คือ /ia, io, iu, ai, au, oi, ou, ui, ua/ □ และสระประสมสามเสียง 2 หน่วยเสียง คือ /iau, uai/

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่พบ มี 7 วรรณยุกต์ คือ วรรณยุกต์ที่ 1 กลางระดับ [33] วรรณยุกต์ที่ 2 ต่ำตก[21] วรรณยุกต์ที่ 3 กลางตก [31] วรรณยุกต์ที่ 4 ต่ำขึ้น [24] วรรณยุกต์ที่ 5 สูงขึ้นตก [453] วรรณยุกต์ที่ 6 สูงระดับ [44] และวรรณยุกต์ที่ 7 ต่ำระดับ [22] โดยวรรณยุกต์ที่ 1–5 จะปรากฏในพยางค์เป็น และวรรณยุกต์ที่ 6–7 จะปรากฏในพยางค์ตาย ดังปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การแยกเสียงของวรรณยุกต์ภาษาจีนไหหลำในประเทศไทย อ้างอิงจาก Zirivarnphicha, 2010

วรรณยุกต์	平 píng ·level·	上 shǎng ·rising·	去 qù ·departing·	入 rù ·entering·
阴 yīn	วรรณยุกต์ที่ 1 กลางระดับ[33]	วรรณยุกต์ที่ 3	วรรณยุกต์ที่ 4 ต่ำขึ้น [24]	วรรณยุกต์ที่ 6 สูงระดับ [44]
阳 yáng	วรรณยุกต์ที่ 2 ต่ำตก [21]		วรรณยุกต์ที่ 5 สูงขึ้นตก [453]	วรรณยุกต์ที่ 7 ต่ำระดับ [22]

4. วิธีดำเนินการวิจัย

1) สืบสร้างระบบเสียงดั้งเดิมด้วยวิธีการเปรียบเทียบภาษาที่คล้ายคลึงกัน โดยศึกษาวิเคราะห์จากงานระบบเสียงภาษาจีนแต้จิ๋ว ของ Wichet Atchariyasucha (1982) และระบบเสียงภาษาจีนไหหลำของ Arthit Sotthirattanapan (1986) เพื่อสืบสร้างเสียงดั้งเดิมของภาษาจีนไหหลำที่พบในประเทศไทย

2) ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของเสียงภาษาจีนไหหลำในประเทศไทยจากการเปรียบเทียบภาษาจากการวิเคราะห์งานระบบเสียงภาษาจีนไหหลำของ Arthit Sotthirattanapan (1986) และ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) โดยวิเคราะห์ความเหมือนและแตกต่างกันของระบบเสียงภาษาจีนไหหลำ การเปลี่ยนแปลงของหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์

3) วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงเสียงของภาษาจีนไหหลำในประเทศไทยจากระบบเสียงดั้งเดิมสู่ระบบเสียงไหหลำปัจจุบัน โดยวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงเสียงของภาษาจีนไหหลำในประเทศไทยจากเสียงพยัญชนะดั้งเดิม เสียงสระดั้งเดิม และเสียงวรรณยุกต์ดั้งเดิม สู่เสียงในปัจจุบัน

5. สรุปผล

ผลการศึกษานี้สามารถแสดงให้เห็นได้เป็น 4 ส่วนคือ 1. ผลการเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทหล้าที่พบในประเทศไทย 2. การเปลี่ยนแปลงเสียงของภาษาจีนไทหล้าในประเทศไทยจากเสียงพยัญชนะดั้งเดิมสู่ปัจจุบัน 3. การเปลี่ยนแปลงเสียงของภาษาจีนไทหล้าในประเทศไทยจากเสียงสระดั้งเดิมสู่ปัจจุบัน และ 4. การเปลี่ยนแปลงเสียงของภาษาจีนไทหล้าในประเทศไทยจากเสียงวรรณยุกต์ดั้งเดิมสู่ปัจจุบัน ดังนี้

5.1 การเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทหล้าที่พบในประเทศไทย

5.1.1 การเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของหน่วยเสียงพยัญชนะ

จากระบบเสียงภาษาจีนไทหล้าทั้งของ Arthit Sotthirattanapan (1986) และ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) พบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะของ Arthit Sotthirattanapan (1986) มีทั้งหมด 18 หน่วยเสียง คือ /p, t, k, ʔ, ph, kh, b, d, g, m, n, ŋ, c, s, h, l, w, j/ โดยมี 16 หน่วยเสียงยกเว้น /p/ □ และ w/ สามารถเป็นพยัญชนะต้นได้ ในขณะที่งานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) พบหน่วยเสียงพยัญชนะ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 มีทั้งหมด 18 หน่วยเสียงเช่นเดียวกับกับงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) แต่ที่แตกต่างกันคือหน่วยเสียงพยัญชนะทั้งหมดสามารถเป็นพยัญชนะต้นได้ และกลุ่มที่ 2 มี 19 หน่วยเสียง โดยมีหน่วยเสียง /th/ □ เพิ่มขึ้น ดังนั้นจะพบว่าในงานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) จะมีหน่วยเสียงที่สามารถเป็นพยัญชนะต้นเพิ่มขึ้นจากงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) อยู่ 3 หน่วยเสียง คือ /p/ /w/ และ /th/ ซึ่งเกิดจากการพบคำจำนวนหนึ่งจากผู้บอกภาษา ซึ่งเป็นการใช้คำศัพท์ที่แตกต่างกันกับงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) ดังตารางที่ 2 ส่วนพยัญชนะท้ายในงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) พบมี 8 หน่วยเสียง คือ /p, t, k, m, n, ŋ, w, j / ในขณะทำงานของ

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความแตกต่างของหน่วยเสียงพยัญชนะต้นจากงานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) กับงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986)

หน่วยเสียง	Zirivarnphicha Thanajrawat (2010)	Arthit Sotthirattanapan (1986)	ความหมาย		
/p-/	/pu ⁴ /	[pu ²⁴]	/ʔu ⁵ /	[ʔu ³¹]	‘มี’
	/pui ² /	[pui ²¹]	/buj ¹ /	[buj ²²]	‘อ้วน’
/w-/	/won ⁴ /	[won ²⁴]			‘เกลียด’
	/wan ¹ ti ² /	[wan ²⁴ ti ²¹]			‘พัดลม’
/th-/	/thi ¹ / หรือ /khi ⁵ /	[thi ²⁴] หรือ [khi ²⁴]	/khi ² /	[khi ³³]	‘ท้องฟ้า’
	/thak ⁶ /	[thak ⁴⁴]	/phak ² /	[phak ³³]	‘เรียน, อ่าน’

Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) พบ 2 กลุ่ม คือ 6 หน่วยเสียง และ 7 หน่วยเสียง คือ /p, t, k, (±ʔ), m, n, ŋ/ จากการเปรียบเทียบสำหรับงานในส่วนของเสียงพยัญชนะท้ายสามารถกล่าวได้เป็น 2 ส่วน คือ

1) ความแตกต่างของหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /w/ และ /j/ พบว่าเกิดจากงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) ได้มีการวิเคราะห์โครงสร้างที่มีการพิจารณาจากการประหยัดจำนวนหน่วยเสียงสระ เสียง [i] และ [u] เป็นเสียงที่มีปัญหาในการที่จะจัดให้เป็นพยัญชนะหรือสระ เนื่องจากการเปล่งเสียง 2 เสียงนี้ อาจจัดให้เป็นหน่วยเสียงสระหรือหน่วยเสียงพยัญชนะก็ได้ ทั้งนี้แล้วแต่ว่ามันจะเกิดในตำแหน่งของสระหรือในตำแหน่งของพยัญชนะในโครงสร้างพยางค์ จากงานระบบเสียงภาษาจีนไหหลำของ Arthit Sotthirattanapan (1986) มีโครงสร้างพยางค์ทั้งแบบ cvc และ cw ซึ่งถ้าจัด [i] และ [u] ให้เป็นสระก็จะเป็นส่วนท้ายของสระประสม มีโครงสร้างเป็นแบบ cw ซึ่งจะมีจำนวนสระประสมรวม 6 หน่วยเสียง คือ /ai, ui, oi, uai, au, ui/ และลดพยัญชนะท้าย /w, j/ ลง 2 หน่วยเสียง แต่ถ้าจัด [i] และ [u] ให้เป็นพยัญชนะ จะมีโครงสร้างแบบ cvc สระประสมจะลดลงเหลือเพียง 3 หน่วยเสียง และมีพยัญชนะท้าย /w/ และ /j/ เพิ่มอีก 2 หน่วยเสียง ดังตัวอย่างในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /w/ และ /j/ จากงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) กับงานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010)

หน่วยเสียง	Zirivarnphicha Thanajrawat (2010)	Arthit Sotthirattanapan (1986)	ความหมาย
/-w/	/ŋau ³ /	[ŋau ³¹]	‘ห้า’
	/kau ² /	[kau ²¹]	
/-j/	/boi ² /	[boi ²¹]	‘ชื่อ’
	/hui ³ /	[hui ³¹]	

2) ความแตกต่างของหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ʔ/ ในงานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) เกิดจากการปรากฏของคำศัพท์จากผู้ออกภาษาชาวจีนไหหลำกลุ่มหนึ่ง คือ

กลุ่มที่ 1 (+ʔ)	กลุ่มที่ 2 (-ʔ)	ความหมาย
/cio ^{ʔ33} /	/cio ¹¹ /	น้อย
/ka ^{ʔ55} /	/ka ⁴¹ /	เล็บ
/to ^{ʔ55} /	/to ⁴¹ /	ท่า

5.1.2 การเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของหน่วยเสียงสระ

หน่วยเสียงสระในภาษาจีนไหหลำที่อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี (Arthit Sotthirattanapan, 1986) สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทดังนี้ คือ สระเดี่ยว (Monophthongs) จำนวน 5 หน่วยเสียง คือ /i, e, a, o, u/ และสระประสมสองเสียง (Diphthongs) จำนวน 3 หน่วยเสียง คือ /ia, io, ua/ □ ตามการพิจารณาในด้านการประหยัดจำนวนหน่วยเสียงสระดังที่กล่าวไปข้างต้น ทำให้งานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) พบทั้งหน่วยเสียงสระเดี่ยว 5 หน่วยเสียงเหมือนงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) สระประสมสองเสียง 9 หน่วยเสียง คือ /ia, io, iu, ai, au, oi, ou, ui, ua/ และสระประสมสามเสียง 2 หน่วยเสียง คือ /iau, uai/ □ ซึ่งจากการพิจารณาในด้านการประหยัดจำนวนหน่วยเสียงสระดังงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) ทำให้เราสามารถแสดงให้เห็นความแตกต่างของหน่วยเสียงสระประสมสองเสียงและสระประสมสามเสียงเปรียบเทียบทั้งสองงานดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของหน่วยเสียงสระประสมสองเสียงและสระประสมสามเสียงจากงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) กับงานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010)

หน่วยเสียง	Zirivarnphicha Thanajrawat (2010)		Arthit Sotthirattanapan (1986)		ความหมาย
/iu/-/iw/	/siu ² /	[siu ²¹]	/siw ⁶ /	[siw ²¹]	‘มือ’
/ai/-/aj/	/hai ² /	[haj ²¹]	/haj ⁶ /	[haj ²¹]	‘มือ’
/au/-/aw/	/tau ⁵ /	[tau ⁴⁵³]	/taw ⁶ /	[taw ²¹]	‘วัง’
/oi/-/oj/	/boi ² /	[boi ²¹]	/boj ⁶ /	[boj ²¹]	‘ซื้อ’
/ou/-/aw/	/ŋou ⁵ /	[ŋou ⁴⁵³]	/ŋaw ⁵ /	[ŋou ³¹]	‘ซื้อ’
/ui/-/uj/	/hui ³ /	[huj ³¹]	/huj ⁵ /	[huj ³¹]	‘ไกล’
/iau/-/iaw/	/liau ² /	[liaw ²¹]	/liaw ⁶ /	[liaw ²¹]	‘หมด’
/uai/-/uaj/	/bui ¹ /	[bui ³³]	/bui ² /	[bui ³³]	‘บิน’

5.1.3 การเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของหน่วยเสียงวรรณยุกต์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนไหหลำพบมี 7 วรรณยุกต์เหมือนกันต่างกันที่งานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) มีวรรณยุกต์สูงตก [41] ในขณะที่ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) เป็นสูงระดับ [44] ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5เปรียบเทียบความแตกต่างของหน่วยเสียงวรรณยุกต์จากงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) กับงานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010)

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ภาษาจีนไหหลำ	กลาง ระดับ	ต่ำ ตก	กลาง ตก	ต่ำ ขึ้น	สูงขึ้นตก	สูงระดับ	สูงตก	ต่ำ ระดับ
Zirivarnphicha Thanajrawat (2010)	33	21	31	24	453	44	-	22
Arthit Sotthirattanapan (1986)	33	21	31	23	354	-	41	22

5.2 การเปลี่ยนแปลงเสียงของภาษาจีนไหหลำในประเทศไทยจากเสียงพยัญชนะดั้งเดิมสู่ปัจจุบัน
ผลจากการเปลี่ยนแปลงเสียงของภาษาจีนไหหลำในประเทศไทยจากเสียงพยัญชนะดั้งเดิมสู่ปัจจุบันพบว่าพยัญชนะเสียงภาษาจีนไหหลำที่พบในปัจจุบันจำนวน 18 หน่วยเสียง เปลี่ยนแปลงมาจากพยัญชนะดั้งเดิม จำนวน 28 หน่วยเสียง ตามกฎการเปลี่ยนแปลงได้ 8 รูปแบบดังนี้

1) เปลี่ยนแปลงจากพยัญชนะเสียงอโฆษะกลายเป็นเสียงโฆษะ (voiceless > voiced) พบมีดังนี้

*p > b-	/boj ⁴¹ /	‘จำนวนแปด’
*t > d-	/diok ³⁵⁴ /	‘ไม้ไผ่’

2) เปลี่ยนแปลงที่เกิดจากเกิดการแข็งขึ้นของเสียง (strengthening) พบมีดังนี้

*ts > t- / _back vowel	/tuj ²³ /	‘เมมา’
*s > t-	/ti ²¹ /	‘ตาย’
*m > b-	/boj ²¹ /	‘ซื่อ’
*ŋ > g- / _V	/gu ²² /	‘ว้าว’

3) เปลี่ยนแปลงที่เกิดจากเกิดการอ่อนเสียงลง (weakening) พบมีดังนี้

*ʔ > -∅	/tsio ⁴¹ /	‘ยืม’
*t ^h > k ^h -	/khi ⁴¹ /	‘เหล็ก’
*ts ^h > s-	/saw ²¹ /	‘หญ้า’
*x > h-	/huaj ⁴¹ /	‘เลือด’
*ŋ > -∅ / _uɔ	/do ²² /	‘ยาว’
*ŋ > -j / *_uŋ	/muɔj ³³ /	‘ถ้าม’
*w > ʔ- / _front vowel	/ʔaŋ ²² /	‘สีแดง’
*w > -∅ / *_iã > io	/kio ³³ /	‘จิง’
*j > ʔ- / _back vowel	/ʔio ³¹ /	‘ยา’
*j > -an / *_ö	/kan ³³ /	‘หลัง (ลักษณะนาม)’

4) เปลี่ยนแปลงที่เกิดจากพยัญชนะที่เป็นโฆษะเป็นพยัญชนะอโฆษะ (devoicing) พบมีดังนี้

* ɕ > ts- / _front vowel	/tɕi ²² /	‘เงิน, สตางค์’
* g > k-	/ka ³¹ /	‘กั๊ด’
* b ^h > p ^h -	/phuaj ²² /	‘เปลือก, ผิว’
* g ^h > k ^h -	/khia ²² /	‘จู้’
* ʒ > s-	/sun ³³ /	‘ยี่น’

5) เปลี่ยนแปลงที่เกิดจากพยัญชนะที่เป็นโฆษะเป็นพยัญชนะอโฆษะ (devoicing) และเกิดการแข็งขึ้นของเสียง (strengthening) พบมีดังนี้

* ɕ > t- / _back vowel เกิดจาก *ɕ > ts-> t-	/tua ²² /	‘จู’
* z-> t- / เกิดจาก *z > s-> t-	/ti ³¹ /	‘จู่’

6) เปลี่ยนแปลงที่เกิดจากพยัญชนะที่เป็นโฆษะเป็นพยัญชนะอโฆษะ (devoicing) แล้วจึงเกิดการอ่อนเสียงลง (weakening) พบมีดังนี้

* d ^h > k ^h - เกิดจาก * d ^h > t ^h - > k ^h -	/khaw ²² /	‘หัว, ศีรษะ’
--	-----------------------	--------------

7) เปลี่ยนแปลงที่เกิดจากพยัญชนะที่เป็นโฆษะเป็นพยัญชนะอโฆษะ (devoicing) แล้วจึงเกิดการอ่อนเสียงลง (weakening) โดยกลมกลืนเสียงตามฐานกรณ์ (Assimilation of place of articulation) จากปุ่มเหงือกกลายเป็นเพดานแข็ง (alveolar > palatal) พบมีดังนี้

* ɥ > h-	/hia ³¹ /	‘มด’
----------	----------------------	------

8) เปลี่ยนแปลงที่เกิดจากพยัญชนะที่เป็นโฆษะเป็นพยัญชนะอโฆษะ (devoicing) แล้วจึงเกิดการเปลี่ยนฐานกรณ์จากเพดานแข็ง (palatal) ไปเป็นปุ่มเหงือก (alveolar) พบมีดังนี้

* ɕ ^h > s- เกิดจาก * d ^h > ts ^h - > s-	/khaw ²² /	‘หัว, ศีรษะ’
---	-----------------------	--------------

9) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจากพยัญชนะดั้งเดิม พบมีดังนี้

* ts > ts- / _front vowel	/tsio ⁴¹ /	‘ยี่ม’
* k > k-	/kun ³³ /	‘กองทัพบ’
* ʔ > ʔ -	/ʔi ²¹ /	‘เก้าอี้’
* b > b-	/bun ²² /	‘เป่า’
* d > d-	/dua ³³ /	‘ใหญ่โต’
* p ^h > p ^h -	/phaŋ ³³ /	‘หอม’
* k ^h > k ^h -	/khi ²¹ /	‘พัน, ขึ้น’
* m > m-	/muŋ ²² /	‘ประตู่’
* n > n-	/naŋ ²² /	‘คน’

* η > η- / _VC	/ηin ²² /	‘เงินตรา, โลหะเงิน’
* l > l-	/law ³¹ /	‘แก่’
* j > j-	/jua ³¹ /	‘ร้อน’
* p > -p	/jip ³³ /	‘เข้า’
* t > -t	/jit ³³ /	‘วัน, พระอาทิตย์’
* k > -k	/diok ³⁵⁴ /	‘ไม้ไผ่’
* m > -m	/lam ²² /	‘สิ้นเงิน’
* n > -n	/min ³³ /	‘ใบหน้า’
* η > -η / elsewhere	/hiaη ³³ /	‘หน้าอก, นม’
* w > -w / elsewhere	/wiw ²² /	‘น้ำมัน’
* j > -j / elsewhere	/boj ³³ /	‘ชาย’

5.3 การเปลี่ยนแปลงเสียงของภาษาจีนไหหลำในประเทศไทยจากเสียงสระดั้งเดิมสู่ปัจจุบัน

หน่วยเสียงสระเดี่ยวดั้งเดิมของภาษาจีนไหหลำ พบมีทั้งหมด 8 หน่วยเสียง ได้แก่ /*i, *e, *ĩ, *ě, *u, *a, *o, *u/ และหน่วยเสียงสระผสมดั้งเดิมของภาษาจีนไหหลำ พบมีทั้งหมด 8 หน่วยเสียง โดยแบ่งออกเป็นหน่วยเสียงสระผสมดั้งเดิมปกติ (Oral vowel) 6 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระผสมดั้งเดิมนาสิก (Nasal vowel) 2 หน่วย เสียง /*ia, *io, *iã, *iõ, *oi, *ou, *ua, *uã/ โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงกับกลุ่มที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเสียง ดังตารางที่ 6 และ 7

ตารางที่ 6 กลุ่มที่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระดั้งเดิมสู่ปัจจุบันของภาษาจีนไหหลำในประเทศไทย

	/hi ³¹ /	‘หู’
*ĩ > i	/wiw ²² /	‘น้ำมัน’
*ě > -e	/me ²² /	‘กลางคืน’
*iõ > io	/sio ³¹ /	‘ข้าง’
*iã > ia	/kia ³¹ /	‘สิ่งของ’
*uã > ua	/ɣua ²³ /	‘ตอนสาย’
*a > -u / *ɣ_	/sun ³³ /	‘อื่น’
*ou > au หรือ aw	/saw ³³ /	‘หายาบ’
*uη > uɣ	/duɣ ²¹ /	‘กลับ’
*u > u / open syllable	/hu ²² /	‘ปลา’
*u > o / _final /η/	/kho ²³ /	‘แอบซ่อน’

ตารางที่ 7 กลุ่มที่ไม่มีมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระดั้งเดิมสู่ปัจจุบันของภาษาจีนไหหลำในประเทศไทย

* i > i	/tu ³³ /	‘หนังสือ’	/siw ²¹ /	‘มือ’
* io > io	/sio ²³ /	‘ยืม, หัวเราะ’	/diok ³⁵⁴ /	‘ไม้ไผ่’
* ia > ia	/kia ³³ /	‘กล้วย’	/tsian ²¹ /	‘บวม’
* e > e	/be ³¹ /	‘สีขาว’	/tek ³⁵⁴ /	‘สี’
* a > a	/na ²² /	‘ตะกร้า’	/daŋ ³¹ /	‘มีน้ำหนักร’
* o > o	/ho ²¹ /	‘ดี’	/ʔoj ²² /	‘รองเท้า’
* oi > oi	/ʔoj ³¹ /	‘แคบ’		
* an > an	/kan ³³ /	‘หลัง (ลักษณะนาม)’		
* u > u	/gu ²² /	‘วัว’	/kun ³³ /	‘กองทัพ’
* ua > -ua	/tua ²¹ /	‘กระดาศ’	/huaj ⁴¹ /	‘เลือด’

จากตารางที่ 6 พบว่า เสียงสระดั้งเดิมทั้งหมดที่เป็นเสียงนาสิก (nasalized vowel) เปลี่ยนแปลงไปเป็นเสียงที่ปกติ (oral vowel) ดังนี้ -- > ∅ นอกจากนี้เสียงสระดั้งเดิมที่เป็นสระดั้งเดิม /*i,*io,*ia,*a/ หรือที่เรียกว่าเป็นสระหน้า เมื่อตามด้วยเสียงพยัญชนะท้ายลงเสียงด้วยเสียงหยุดที่เส้นเสียง (ʔ = glottal stop) ได้อ่อนเสียงลงกลายเป็น /∅/

5.4 การเปลี่ยนแปลงเสียงของภาษาจีนไหหลำในประเทศไทยจากเสียงวรรณยุกต์ดั้งเดิมสู่ปัจจุบัน
เดิมภาษาจีน (Sinitic language or Chinese language) มีวรรณยุกต์ดั้งเดิมอยู่ 3 วรรณยุกต์ นั่นคือ *píng*, *shǎng* และ *qù* ซึ่งต่อมาได้มีวิวัฒนาการทำให้ปัจจุบันในภาษาจีนไหหลำมี 7 วรรณยุกต์ ซึ่งวิวัฒนาการของวรรณยุกต์ของภาษาจีนไหหลำนั้นได้มีการแยกเสียงเป็นสองทางตามพยัญชนะต้นที่เป็นเสียงอโฆชะ (Voiceless) และเสียงโฆชะ (Voiced) ตามแต่ละวรรณยุกต์ดั้งเดิมดังตารางที่ 8 และ 9

ตารางที่ 8 การแยกเสียงของวรรณยุกต์ดั้งเดิมในภาษาจีนไหหลำวิเคราะห์จากงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986)

Proto Tone Proto Initial Consonant	A	B	C	D	
	píng	shǎng	qù	CVS	CVʔ
Voiceless	33	21	23	354	41
Voiced	22	31	33	33	31

ตารางที่ 9 ตารางแสดงการแยกเสียงของวรรณยุกต์ดั้งเดิมในภาษาจีนไหหลำวิเคราะห์จากงาน
ของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010)

Proto Tone Proto Initial Consonant	A	B	C	D	
	píng	shǎng	qù	CVS	CV?
Voiceless	33	31	24	44	44
Voiced	21		453	22	22

วรรณยุกต์ดั้งเดิม píng และวรรณยุกต์ดั้งเดิม qù ในช่อง C แยกเสียงออกเป็นสองทางตามพยัญชนะต้นที่เป็นเสียงโฆชะและเสียงอโฆชะ คือ 33 และ 22 (Arthit Sotthirattanapan, 1986) หรือ 21 (Zirivarnphicha Thanajrawat, 2010) และ 23 และ 33 (Arthit Sotthirattanapan, 1986) หรือ 24 และ 453 (Zirivarnphicha Thanajrawat, 2010) ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่สำหรับวรรณยุกต์ดั้งเดิม shǎng และวรรณยุกต์ดั้งเดิม qù ในช่อง D เมื่อวิเคราะห์ตามงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) พบว่า วรรณยุกต์ดั้งเดิม shǎng มีการแยกเสียงออกเป็นสองทาง คือ 21 และ 31 ซึ่งในส่วนนี้น่าจะแยกตามพยัญชนะต้นที่เป็นเสียงโฆชะและเสียงอโฆชะ แต่ในส่วนของเสียงอโฆชะนั้นมีกลุ่มศัพท์จำนวนหนึ่งที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงโฆชะแต่มีวรรณยุกต์เดียวกับพยัญชนะเสียงอโฆชะจึงทำให้การแยกเสียงนั้นค่อนข้างไปในวรรณยุกต์ของพยัญชนะต้นอโฆชะ และวรรณยุกต์ดั้งเดิม qù ในช่อง D ที่เป็นพยางค์ปิดสะกดด้วยเสียงหยุด (CVS) แยกตามพยัญชนะต้นเสียงอโฆชะและโฆชะ คือ 354 และ 33 เช่นเดียวกับกับช่อง D ที่เป็นพยัญชนะท้ายลงเสียงด้วยเสียงหยุดที่สั้นเสียง (CV) คือ 41 และ 31 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่าในช่อง A ที่เป็นพยัญชนะต้นเสียงอโฆชะ ช่อง C วรรณยุกต์ดั้งเดิม qù และช่อง D ที่เป็น CVS ที่เป็นพยัญชนะต้นเสียงโฆชะได้มีการรวมเสียงวรรณยุกต์ (Merges) เป็นวรรณยุกต์เดียวกันคือ 33 แต่สำหรับงานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) ซึ่งเป็นการศึกษาระบบเสียงภาษาจีนไหหลำที่ระยะเวลาต่างจากงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) 24 ปี พบว่า วรรณยุกต์ดั้งเดิม shǎng มีการรวมเสียงวรรณยุกต์เป็นวรรณยุกต์เดียวกันคือ 31 และวรรณยุกต์ดั้งเดิม qù ในช่อง D ทั้งช่อง CVS และ CV ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องเสียงวรรณยุกต์เป็นพยัญชนะท้าย แต่แตกต่างกันในส่วนพยัญชนะต้นที่มีการแยกตามพยัญชนะต้นที่เป็นเสียงโฆชะและเสียงอโฆชะ คือ 44 และ 22 ตามลำดับ

6. ผลและวิจารณ์

จากการศึกษาการเปลี่ยนแปลงเสียงภาษาจีนไหหลำในประเทศไทย โดยมุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงเสียงจากเสียงดั้งเดิมมาสู่เสียงในปัจจุบัน ทำให้เราเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของระบบเสียงภาษาจีนไหหลำในประเทศไทย ดังนี้

6.1 การเปลี่ยนแปลงของหน่วยเสียงพยัญชนะ

หน่วยเสียงพยัญชนะดั้งเดิม พบจำนวน 28 หน่วยเสียง /**p, *t, *ts, *k, *ʔ, *ph, *th, *tsh, *kh, *b, *d, *dʒ, *g, *bʰ, *dʰ, *dʒʰ, *gʰ, *m, *n, *ŋ, *s, *x, *z, *ʒ, *y, *w, *l, *j/* มาเป็น 18 หน่วยเสียงในปัจจุบัน คือ /*p, t, k, ʔ, ph, kh, b, d, g, m, n, ŋ, c, s, h, l, w, j/* จากกฎการเปลี่ยนแปลง 2 กลุ่มใหญ่ คือ 1. การเปลี่ยนแปลงแบบชั้นเดียว คือ 1.1) พยัญชนะเสียงอโฆษะกลายเป็นเสียงโฆษะ 1.2) การแข็งขึ้นของเสียง 1.3) การอ่อนเสียงลง 1.4) พยัญชนะเสียงโฆษะกลายเป็นเสียงอโฆษะ และ 2. การเปลี่ยนแปลงแบบ 2 ชั้นขึ้นไป ได้แก่ 2.1) พยัญชนะเสียงอโฆษะกลายเป็นเสียงโฆษะ และเกิดการแข็งขึ้นของเสียง 2.2) พยัญชนะเสียงอโฆษะกลายเป็นเสียงโฆษะ และเกิดการอ่อนเสียงลง 2.3) พยัญชนะเสียงอโฆษะกลายเป็นเสียงโฆษะ แล้วจึงเกิดการอ่อนเสียงลง โดยกลมกลืนเสียงตามฐานกรณ์จากปุ่มเหงือกกลายเป็นเพดานแข็ง 2.4) พยัญชนะเสียงอโฆษะกลายเป็นเสียงโฆษะ แล้วจึงเกิดการเปลี่ยนฐานกรณ์จากเพดานแข็งไปเป็นปุ่มเหงือก สำหรับงานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) ที่พบว่าไม่มีเสียงพยัญชนะต้น /*th/* และ /*p/* ในผู้บอกภาษาชาวไทหล้าบางกลุ่ม พบว่า ศัพท์ดังกล่าวมีความคล้ายคลึงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว เช่นเดียวกับพยัญชนะท้ายที่พบ มี 2 กลุ่ม คือ /*± ʔ/* ซึ่งทำให้ผู้บอกภาษาไทหล้ากลุ่มดังกล่าวมีการใช้คำศัพท์ ทั้ง 2 แบบในภาษาจีนไทหล้า คือ

ภาษาจีนไทหล้าที่เพิ่มขึ้นจาก Zirivarnphicha Thanajrawat (2010)	ภาษาจีนไทหล้าที่เหมือนงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986)	ความหมาย
/pu ²⁴ /	/ʔu ³¹ /	‘มี’
/thi ³³ /	/khi ³³ /	‘ฟ้า’
/thak ⁴⁴ /	/thak ³³ /	‘เรียน, อ่าน’
/cioʔ ³³ /	/cio ¹¹ /	‘น้อย’
/kaʔ ⁵⁵ /	/ka ⁴¹ /	‘เล็บ’

ซึ่งอาจเป็นไปได้จากเมืองที่มาของกลุ่มจีนไทหล้า ซึ่งมาจากเมืองที่แตกต่างกัน หรืออาจจะเป็นการยืมคำจากภาษา จีนถิ่นอื่นมาใช้ในตั้งแต่บรรพบุรุษ หรือภายหลัง เนื่องจากการติดต่อสื่อสาร รวมถึงการแต่งงานข้ามกลุ่มภาษาทำให้มีการใช้ภาษาปะปนจนลูกหลานชาวจีนกลุ่มดังกล่าวได้ใช้ภาษาเหล่านี้สืบทอดมาจนเป็นส่วนหนึ่งของตน

6.2 การเปลี่ยนแปลงของหน่วยเสียงสระ

หน่วยเสียงสระเดี่ยวดั้งเดิมของภาษาจีนไทหล้า พบมีทั้งหมด 8 หน่วยเสียง ได้แก่ /**i, *e, *ĩ, *ẽ, *u, *a, *o, *u/* มาเป็น 5 หน่วยเสียงในปัจจุบัน คือ /*i, e, a, o, u/* และหน่วยเสียงสระผสมดั้งเดิมของภาษาจีนไทหล้า พบมีทั้งหมด 8 หน่วยเสียง โดยแบ่งออกเป็นหน่วยเสียงสระผสมดั้งเดิมปกติ (Oral vowel) 6 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระผสมดั้งเดิมนาสิก (Nasal

vowel) 2 หน่วยเสียง /*ia,*io,*iä,*iö,*oi,*ou,*ua, *uä/ มาเป็นสระประสมสองเสียง 3 หน่วยเสียงในปัจจุบัน /ia, io, ua/ ส่วนหน่วยเสียง / iu, ai, au, oi, ou, ui/□และสระประสมสามเสียง 2 หน่วยเสียง คือ / iau, uai/ในงานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) ในการวิเคราะห์นี้จะให้ [i] และ [u] ให้แทนเป็นพยัญชนะท้าย /w/ และ /j/ ซึ่งจากการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงหน่วยเสียงสระสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มที่มีการเปลี่ยนแปลงเสียง ซึ่งพบการเปลี่ยนแปลงหลักคือ 1.1) หน่วยเสียงสระเดี่ยวและสระประสมนาสิก (Nasal Vowels) ทั้งหมด มีการสูญเสียเสียงนาสิกไปทั้งหมด เปลี่ยนแปลงไปเป็นเสียงปกติ (Oral Vowels) ดังนี้ ~ > Ø 1.2) หน่วยเสียงสระดั้งเดิม /*a/ เปลี่ยนแปลงไปเป็น /u/ เมื่อตามด้วยพยัญชนะต้นดั้งเดิม /*ʒ/ 1.3) สระดั้งเดิม /*u/ เปลี่ยนแปลงได้เป็น 2 แบบ คือ /u/ เมื่ออยู่ในพยางค์เปิด และเป็น /o/ เมื่อตามด้วยพยัญชนะท้าย /ŋ/ และ 1.4) เสียงสระดั้งเดิม /*i,*io,*ia,*a/ หรือที่เรียกว่าเป็นสระหน้า เมื่อตามด้วยเสียงพยัญชนะท้ายลงเสียงด้วยเสียงหยุดที่เส้นเสียง (ʔ= glottal stop) ได้อ่อนเสียงลงกลายเป็น /Ø/ 2) กลุ่มที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเสียง คือ / i, io, ia, e, a, o, oi, u, ua/ นอกจากนี้ งานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) ยังพบว่า เสียงสระยังมีการเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากเมืองที่บรรพบุรุษของผู้บอกภาษาย้ายมาด้วย ดังตัวอย่างด้านล่าง

หน่วยเสียงสระ ของผู้บอกภาษา จาก ปุ่นเซียว	>	หน่วยเสียงสระ ของผู้บอกภาษา จากเค่งตัวและปุ่น เซียวบางส่วน	ตัวอย่างคำศัพท์ ของผู้บอกภาษา เมือง ปุ่นเซียว	ตัวอย่างคำศัพท์ ของผู้บอกภาษา เมืองเค่งตัว และปุ่นเซียว บางส่วน	ความหมาย
/ia/	>	/t/	[tiat ⁴⁴]	[tiat ⁴⁴]	‘เหลน, ปึก’
			[jiat ²¹]	[jiat ²¹]	‘วัน’
/au/	>	/ou/	[hua ³¹]	[hou ³¹]	‘ฝน’

6.3 การเปลี่ยนแปลงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์

วรรณยุกต์ดั้งเดิม มี 3 วรรณยุกต์ คือ คือ píng , shǎng และ qù มีวิวัฒนาการทำให้ปัจจุบันพบว่าภาษาจีนไหหลำมี 7 วรรณยุกต์ ซึ่งมีการแยกเสียงวรรณยุกต์ออกเป็นสองทาง (two-way split) ตามพยัญชนะต้นที่เป็นเสียงอโฆษะ (Voiceless) และเสียงโฆษะ (Voiced) ซึ่งจากการวิเคราะห์ว่าระบบเสียงภาษาจีนไหหลำของ Arthit Sotthirattanapan (1986) และ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) มีระยะเวลาห่างกัน 24 ปี ทำให้พบว่าวิวัฒนาการของวรรณยุกต์จากวรรณยุกต์ดั้งเดิมมาจนปัจจุบันเปลี่ยนแปลงเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงที่ 1 จากงานของ Arthit Sotthirattanapan (1986) พบวรรณยุกต์ช่อง A B C DS และ D? มีการแยกเสียงเป็นสองทางตาม

พยัญชนะต้นที่เป็นเสียงอโฆษะและเสียงโฆษะ และมีการรวมเสียงวรรณยุกต์ของช่อง A ที่เป็นพยัญชนะต้นอโฆษะ ช่อง C ที่เป็นพยัญชนะต้นโฆษะ และช่อง DS ที่เป็นพยัญชนะต้นโฆษะ โดยในช่วงที่ 1 นี้ยังพบว่าในช่อง B ที่มีการแยกเสียงเป็นสองทางนั้นมีกลุ่มคำศัพท์จำนวนหนึ่งที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงโฆษะมีวรรณยุกต์เดียวกับพยัญชนะต้นเสียงอโฆษะจึงทำให้การแยกเสียงนั้นค่อนข้างไปในวรรณยุกต์ของพยัญชนะต้นอโฆษะ (ดังตารางที่ 8) แต่ต่อมาเมื่อเข้าสู่ช่วงที่ 2 จากงานของ Zirivarnphicha Thanajrawat (2010) พบว่าช่อง B ดังกล่าวที่เคยแยกเป็นสองทางด้วยอิทธิพลของพยัญชนะต้นอโฆษะและโฆษะได้รวมกันเป็นวรรณยุกต์เดียว แต่วรรณยุกต์ช่อง D มีการแยกเสียงเป็นสองทางด้วยอิทธิพลของพยัญชนะต้นอโฆษะและโฆษะแต่ไม่มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ตามพยัญชนะท้าย (ดังตารางที่ 9)

7. เอกสารอ้างอิง

- Arthit Sotthirattanapan. (1986). **The Phonology of Hainanese Language of Ko Samui, Surat Thani Province**. Master of Arts, Department of Oriental Languages, Silpakorn University.
- Baxter, W.H. (1996). **Trends in Linguistics Studies and Monographs 64: A handbook of Old Chinese Phonology**. Berlin: NewYork.
- Benedict, P.K. (1972). **Sino-Tibeton: a conspectus**. (Princeton-Cambridge studies in Chinese linguistics 2), with contributing editor James A. Matisoff, NewYork, Cambridge University Press.
- Guillaume, J. (2006). **Introduction to Chinese Historical Phonology**. Université Paris V René Descartes – CRLAO.
- Janida, E. (2004). **The Phonological Interference of Swatow in Standard Thai by Chinese Speakers in Bangkok**. Bangkok: M.A. thesis in Linguistics. Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.
- Norman, J. (1988). **Chinese**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Norman, J. (1991) . **The Min Dialects in Historical Perspective**. In Languages and Dialects of China. [Journal of Chinese Linguistic Monograph Series No.3.] Edited by William S-Y. Wang. Berkeley: University of California. Pp.325-360.
- Yuán, jiāhuá (1989). **Hànyǔ fāngyán gàiào** [An introduction to Chinese dialects]. Beijing, China: Wénzì gǎigé chūbǎnshè. (袁家驊. 1989. 漢語方言概要. 北京:文字改革出版社.)

Yuán, Jiāhuá et al. (1960) *Hànyǔ Fāngyán Gàiyào [An Outline of the Chinese Dialects]*. Beijing: Wenzhi Gaige Chubanshe. (2nd edition, 1989).

Wichet Atchariyasucha. (1982). **A phonological study of Swatow of Chinese as spoken in Bangkok with comparisons to Thai**. Bangkok: M.A. thesis in Linguistics. Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.

Zirivarnphicha Thanajirawat. (2010). **The Phonological Characteristics of Chinese Dialects in Thailand**. Institute for Language and Cultures of Asia: Mahidol University.